

OSMAN BALCIĞIL

BİLGİNİN EFENDİSİ

DESTEK YAYINLARI: 174
EDEBİYAT: 55

OSMAN BALCIĞİL / BİLGİNİN EFENDİSİ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Editör: Tansel Mumcu
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Teknik Hazırlık: Beste Doğan

Destek Yayınları: Eylül 2011
2. Baskı: Aralık 2011
3. Baskı: Ekim 2016
4. Baskı: Eylül 2017
5. Baskı: Ekim 2018
6. Baskı: Ekim 2019
7. Baskı: Kasım 2020
Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN 978-605-4455-69-0

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

OSMAN BALCIĞIL

BİLGİNİN EFENDİSİ

O sman Balcıgil

1955'de İstanbul'da doğdu. Ekonomi eğitimi gördü. Ulusal dergi, gazete ve televizyonların haber bölümlerinde muhabir, editör, yönetici olarak otuz yıla yakın çalıştı. Pek çok ödül aldı. Latin Amerika'da yaptığı çalışmayla, 1988 yılında Türkiye Gazeteciler Cemiyeti tarafından "yılın gazetecisi" seçildi. Sürekli Basın Kartı sahibi.

Birikim Yayınları, 1977 -1980 Yayınevi yöneticisi.

İletişim Yayınları, 1980 -1983 Yazar ve editör: Yeni Gündem, Video Sinema, Tarih ve Toplum, Cumhuriyet Dönemi Türkiye Ansiklopedisi.

Cumhuriyet Gazetesi ve Dergisi,1983 -1985 Yazılar, Röportajlar ve Oxford Mektupları.

Hürriyet, Hürriyet Pazar ve Tempo Dergisi,1986 -1988 Yazar, editör.

Hürriyet Production,1989 Araştırmacı, yapımcı, koordinatör: Hodri Meydan, Tele-Vizyon, Tempo, Basın Kulübü programları.

Show TV, 1993 Haber Müdürü, Baş Sayfa programı yapımcısı.

ATV, 1994 Haber Programları Genel Koordinatörü, Üçüncü Sayfa, 41 Dakika programlarını hazırladı ve sundu.

Kanal 6, 1996 Haber Dairesi Başkanı.

Star TV, 1996 Haber Müdürü, Kırmızı Koltuk, Osman Balcıgil ile Gece Hattı, Dobra Dobra programlarını hazırladı ve sundu.

HBB TV, 1997 -2000 Haber Dairesi Başkanı, Anchorman, Şeytanın Avukatı programını hazırladı ve sundu.

Ottoman Medya, 2000'den itibaren, kurucu ortak, iletişim danışmanı.

Kitapları:

Birleşmiş Milletler, Uluslararası Af Örgütü ve Ölüm Cezası,
Birikim Yayınları

1960 Anayasası Üzerine, **Birikim Yayınları**

İdamın Günlüğü, **Onur Yayınları**

Toplum: Layığı Bu Değil, **Haziran Yayınları**

Latin Amerika'nın Atar Damarları, **Belge Yayınları**

Ters Kanatlı Şahin, **Şenocak Yayınları**

BİR

Cambridge, Ekim 2009

Genç adam önceden hazırlamış olduğu parayı kütüphane görevlisine uzatıp hazırlanmasını istediği fotokopileri aldı, kafeteryaya geçti. Perinde ad cadaver tarikatının üyesi olan kütüphane görevlisi, delikanlı bankoya arkasını döner dönmez aynı fotokopilerden bir nüsha daha bastı ve kimsenin görmemesine dikkat ederek çantasına yerleştirdi.

Cambridge Üniversite Kütüphanesi'nin kafeteryasında lezzetli kurabiyesinden bir parça daha ısırın genç adam, fotokopilerdeki Whitfeld Anıtı'nın fotoğrafını dikkatle incelemeyi sürdürdü. St. Mildred Kilisesi'nde mihrabın hemen solunda bulunan anıtın tepesinde bir şövalye miğferi ve merkezinde diz çökmüş kutsal kitapları okuyan bir çiftin heykeli yer alıyordu.

Delikanlı fotoğrafı yeterince incelediğine kanaat getirince metni okumaya girişti. Bir paragraf özellikle dikkatini çekti.

“Muhteşem bir mermer işçiliğinin ürünü olan Jacobean anıt, 1623'de ölen Herbert Whitfeld ve 1614'de ölen eşi Martha anısına dikildi. Whitfeld Ailesi 18. Yüzyıla kadar Tenterden'de, Eastgate Evi'nde yaşadı. İki yüz yıl önce elden çıkartıkları bu evin yerine birkaç yıl önce iş merkezi inşa edildi.”

Metinde yer alan “doğu kapısı” sözcüğü genç adamın zihnini bir süre meşgul etti. Sonradan aklından çıkıp gidecek olan

“eastgate” kavramı, yeri geldiğinde kendisine pek çok şey söyleyecekti.

Genç adam için doğu, şeyh dedesi ve içinde bin yıllık zeytin ağacı da bulunan Üsküdar’daki dergâh demekti. Tabii bir de İstanbul. Jacob “Canım İstanbul,” diye düşündü.

Delikanlının köklerine doğru çıktığı yolculuktan aldığı keyif, kendisinden on yaş kadar büyük bir arkadaşının masasına tek-lifsiz oturmasıyla kaçtı.

Otuzlu yaşların ortalarına ulaşmış dazlak, çelimsiz, kısa boylu Albert, eliyle tel çerçeveli gözlüğünü burnunun üzerine itip meraklı bir şekilde masanın üzerindeki fotokopileri incelemeye koyuldu.

Albert, Jacob’un “Bir sorsaydın!” manasına gelen “Okuyabilirsin!” lafını büyük bir yüzüzlükle duymazdan geldi. İşini tamamlayınca Whitfeld Anıtı’nın resmini işaret ederek “Eğer Tenterden’e gitmeyi düşünüyorsan ben de geleyim,” dedi. Delikanlının şaşırıldığını görünce devam etmek ihtiyacı hissetti.

“John Whitfeld benim için bir idol. Kendisiyle ilgili her şeyi bilmek istiyorum.”

Genç adam sevimsiz arkadaşına hemen cevap vermemek için ayağa kalktı, bir çay alıp döneceğini söyledi.

Cambridge Üniversitesi’nin kimya bölümünde asistanlık yapan Albert, Jacob’un arkasından bakarken “Uzun boyu, geniş omuzları, sarı saçları ve mavi gözleriyle hiç de bir Türk’ü andırıyor. Adeta Whitfeld Ailesi’nin kopyası,” diye düşündü.

Asistan, delikanlıyı elinde çay fincanıyla geri dönerken de izledi. Özgüvenini açığa çıkartan yüz ifadesi ve hiçbir konuda alttan almayacağına dikkat çeken dik duruşu da gösteriyordu ki Jacob, kendisi ve tarikatı için kolay bir lokma olmayacaktı.

Delikanlı geçen kısa süre içinde, biraz da girdiği kimya derslerinde hocalık yaptığı için, Albert’i tam olarak terslemeye karar verdi.

“Bak Albert, bu anıt John’un değil. Kim bilir kaç kuşak önce yaşamış Herbert’in. Ailemin köklerini merak ediyorsan Tenterden’den değil Northumbria’dan başlaman gerekiyor. Hayranı olduğun John’un dedesi Herbert 1400’lü yılların sonunda Northumbria’dan Sussex’e göçmüş. Annemin söylediğine göre aile kayıtları 1150 yılına, Lord Robert de Whitfeld’e kadar gidiyor. Onu Matthew izliyor... Kudüs’e giden bir şövalye... Eğer merak ediyorsan, onunla ilgili bilgiler de şu dosyada. Kütüphaneden şimdi aldım...”

Jacob’un konuşmasının satır aralarında kızgınlık okuyan Albert fazla ileri gittiğini düşündü. Biraz geri çekilmesi yerinde olacaktı.

“Şimdi sen anlatınca Matthew da ilginç geldi ama bilmeni isterim ki benim asıl derdim aile tarihin değil Jacob. John’un bir bilim adamı olarak portresiyle ilgileniyorum. Bizim bölümümüzde okudu ve profesörlük yaptı. Pek çok önemli buluşta imzası var. Biliyorsun tezimi onun üzerine yazıyorum.”

“Anlaşıldı,” dedi Jacob. Albert’in önünde duran fotokopileri kendine doğru çekti, tarihlere tekrar baktı.

“Eğer gerçekten öyleyse, bu anıt mezarın 1620’lerin sonlarına doğru yapılmış olduğunu görmem lazım. John’un ölüm tarihi ise 1760’lar. 1200’lerde yaşamış Northumbrialı Şövalye Matthew’nun seni ilgilendirmesi ise zaten saçmalık olurdu.”

Albert, Jacob’un bu sözleri üzerine dazlak başını tekrar kaşındı, gözlüğünü yeniden burnunun üzerine itti.

Asistan “Hiç de değil,” diye düşündüyse de aklındaki öteki yüzlerce soruyu bir kenara bıraktı, üyesi olduğu Perinde ad cadaver tarikatının uyarılarını dikkate aldı. “Doğru,” dedi, masadan kalktı. Arkasını genç adama döner dönmez dişlerini gıcırdatarak söylendi.

“Sonunda seninle hesaplaşacağız Bay Jacob Whitfeld!”

* * *

Jacob kütüphaneden edinmiş olduğu fotokopiler de çantasında olmak üzere, ertesi sabah yola koyuldu. Annesinin karşı çıkmasına rağmen o hafta sonunu Northumbria'da geçirmeye karar vermişti. Otobüsü Peterborough'dan 09.10'da hareket ederken, İstanbul'da yaşayan annesinin telefonda söylediği "Ne biliyorsun şu lanet Whitfeld Ailesi ile ilgili olarak da nereye gidiyorsun?" cümlesi kulağında tekrar çınladı.

Genç adam yaklaşık yedi saat sürecek yolculuğa başlar başlamaz, 1827 yılında John Hodgson tarafından yazılmış A History of Northumberland isimli kitaptan çekilmiş fotokopileri çantasından çıkarttı, dizlerinin üzerine koydu.

Northumbria otobüsü sorunsuz bir şekilde önce Newcastle'a, oradan da Warkworth'a ulaşırken, Jacob da fotokopilerde epey mesafe kat etmişti.

Genç adam gördüğü ilk lokantada akşam yemeğini yedi, önüne çıkan ilk pansiyonda geceledi. Sabahleyin uyanınca, gece görmüş olduğu rüyayı neredeyse bir film gibi hatırlayacak ve bir daha asla unutmayacaktı.

İKİ

Ascalon, Ekim 1241

Şövalye Matthew Whitfeld, Ascalon Kalesi'ndeki hücre misali odasında korku içinde uyandı. Mazgalımsı penceresinden dışarıya baktı, zifiri karanlıktı. Başucundaki kandili yaktı. Şafağın sökmesine epey zaman olmalıydı. Yine de kalkıp giyinmeye karar verdi.

Akdeniz'in pürüzsüz suları siyahtan koyu laciverte dönüşürken odasından çıkan Şövalye, gün ışımadan yatağından çıkmayı adet edinmiş olan Büyük Üstadı Armand Perigord'un kapısını heyecan içinde tıklattı.

İçeriden gelen homurtudan tedirgin olduysa da Şövalye kapıyı açtı, başını içeriye uzattı. Büyük Üstat okumakta olduğu kitabı bir kenara bıraktı. Erken saatte kapısının vurulmasından duyduğu endişe sadece sesini değil, karakterinin bir parçası olan dingin yüz ifadesini de değiştirmişti.

"Hayrola Matthew Kardeş?"

Büyük Üstadını daha fazla bekletmemesi gerektiğini düşünen Şövalye, rüyasını anlattı.

Yaşlı adam şaşkınlık içinde Matthew Whitfeld'in gözlerine baktı. Uzun bir süre konuşmadı. Belli ki düşünüyordu. Sonunda suskunluğunu bozdu.

“Bu bir çağrı Şövalye! Kont Richard’ın Ascalon’a ulaşmasına daha bir ay var. Çağrıya cevap ver ve o gelmeden önce kaleye dön!”

* * *

Büyük Üstadının talimatıyla İbn Arabî’nin izini aramaya koyulan Şövalye Matthew, Müslüman dostlarına Büyük Âlim’i nasıl bulabileceğini danıştı. Aradığı bilgiye ulaşması için çok vakit kaybetmesi gerekmemişti. Önce İspanya sonra bütün Kuzey Afrika, ardından Anadolu ve sonunda Arap yarımadasında bir rüzgâr gibi esen ünlü bilgin epeydir Şam’da yaşıyordu.

Şövalye hiç tereddüt etmeden atını topukladı. Yöreye uygun kıyafeti ve Arapçaya olan hâkimiyetinin yardımıyla, bir hafta geçmeden İbn Arabî’nin yaşadığı Ben-i Zekî konağının kapısına ulaştı.

Büyük Âlim, ilk kez karşılaşılıyor olmalarına rağmen konuşma “Seni bekliyordum! Davetime icabet ettiğin için minnettarım,” dedi.

Şövalye bir hafta kadar önce görmüş olduğu rüyaya geri döndü. O an ki gibi ürperdi. Bir hafta önce İbn Arabî olduğunu söyleyerek kendisine elini uzatmış olan beyaz sarıklı aksakallı ihtiyar, bu kez gerçekten karşısındaydı ve gülümsüyordu. Matthew Whitfeld yeni bir rüyanın içinde olup olmadığını ayırmasına varmak için tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Duyduğu acı canını yaktı.

Büyük Âlim, Şövalye’ye girdiği şoktan çıkması için yetecek zamanı verdiğini düşünmüş olsa gerek, konuşmasını sürdürdü, hangi dilde konuşurlarsa daha iyi anlaşacaklarını sordu. Şövalye İngilizce, Fransızca ve İspanyolcasının Arapçasından daha kuvvetli olduğunu söyleyince de konuşmasını Arapçadan çocukluk ve gençlik dili olan İspanyolcaya çevirdi.

“On gün önce Sevdekin ve Sadreddin buradaydılar. Sadreddin-i Konevî öğrencim ve dostum olmasının yanı sıra üvey oğlumdur. Onlarla Kitabu’l-İsfâr’ı birlikte okuduk. Bana, ‘Ey Muhiyyidin, şükür Allah’a ki bu kitabı da seninle birlikte

okumayı bize nasip etti. Korkumuz, okuma fırsatı bulamadığımız öteki kitaplarının akıbetidir. Onları sensiz nasıl anlayacağız?’ diye sordular. Zamanı geldiğinde anlayacaklarını söyledim. Yazıları ortaya çıkma vakitleri gelene kadar senin gizleyeceğini söyledim ve bu sırrı kendileriyle mezara götüremelerini istedim. İşte geldin! Birlikte çalışmak için önümüzde tam iki haftamız olacak. Yazdıklarımı kaba hatlarıyla sana tanıtacağım. Sonra benim işim bitecek, seninki başlayacak. Yolun açık olsun!”

İbn Arabî ile Şövalye Matthew Whitfeld iki hafta süreyle çeşitli dillerde yazılmış yazılar üzerinde çalıştılar. Büyük Âlim, Şövalye’ye teslim edeceği metinleri nasıl okuması, şifrelerini nasıl çözmesi gerektiğini anlattı.

Çalışmalarının son dakikasında, yaşlı bilge Şövalye’nin gözlerinin en derinine indi. Sanki gaipten bir haber veriyor gibiydi.

“Artık bunlar sana emanet. Allah sana yol gösterecektir.”

İbn Arabî büyük bir işi tamamlamış insanlara özgü iç rahatlığıyla yerinden kalktı, başucundaki komodinden bir bohça çıkarttı. Bohçanın içindeki gömleği Şövalye Matthew’ya uzattı.

“Bunu giy. Seni tehlikelerden koruyacaktır. İlkizi üvey oğlum Konevi’de. Unutma, bu gömleklerin ikisi bir bütün ediyordun.”

Büyük Âlim tılsımlı gömleği Şövalye’ye teslim eder etmez “Şimdi artık gidebilirsin,” dedi. Konuşu kapıdan çıkar çıkmaz yatağına döndü, ruhunu dinginliğe teslim etti.

* * *

1241 Kasım’ının başında Ascalon’dan tek atla ayrılmış olan Şövalye Matthew, Şam’dan yola tenine giymiş olduğu tılsımlı gömlek ve iki atla çıktı. İkinci at İbn Arabî’nin o güne kadar sadece Şövalye’ye gösterdiği el yazmalarını taşıyordu.

Matthew Whitfeld’in dönüşünü kalede merak içinde bekleyen Büyük Üstat Perigord, çuvallar dolusu kitabı görünce “İnanamıyorum,” dedi. Hayatının ezici çoğunluğunu kutsal topraklarda geçirmiş olan yaşlı adam, ana dili gibi bildiği

Arapçasıyla kitapları tek tek inceledi. Sahibi olduğu ve İbn Arabî'nin kaleminden çıktığından yüzde yüz emin olduğu bir el yazmasıyla Şövalye'nin getirdiği kitaplardaki yazı karakterini tek tek karşılaştırdı. Eserlerin İbn Arabî'nin kaleminden çıktığından zerre kadar şüphesi kalmamıştı.

“Bir hazine bu Şövalye Whitfeld! Görüşlerinden sadece bizim değil tüm doğulu dostlarımızın da feyiz aldığı Büyük Âlim'in üç yüze yakın kitabıyla aynı çatı altında bulunduğuma inanamıyorum. Eminim bu eserler senin vasıtanla bizim ve tüm insanlık âleminin yolunu aydınlatacak! Şimdi söyle bana, bu kitapları nasıl muhafaza etmemiz gerekiyor.”

Şövalye aklından geçenleri bir bir anlattı. Perigord uzun uzun düşündü. Duydukları hoşuna gitmişti.

“Haklısın, bu gün için Arabî Hazretleri'nin fikirlerinin en azından bir kısmını anlayabilecek ve hazmedebilecek yegâne kuruluş Tapınak Şövalyeleri. Büyük Âlim tarafından senin özel olarak seçilmiş olman da bir başka işaret. Ben de tarikatın Büyük Üstadı olarak kendime düşen görev ve sorumluluğu yerine getireceğim.”

Armand Perigord yerinden kalktı. Belindeki kılıcı çıkarttı. Şövalye Whitfeld Büyük Üstadının ne yapmak istediğini anlamıştı. Diz çöktü, başını öne eğdi.

İbn Arabî'nin eserlerinin gizlenmiş olduğu iri iki çuvalı da içeren mekân birden mistik bir atmosfere büründü. Büyük Üstat elindeki kılıcı önünde diz çökmüş olan Şövalye Whitfeld'in önce sol omzuna, sonra sağ omzuna ve nihayetinde başına koyarak şu sözleri söyledi.

“Ben Tapınak Şövalyeleri'nin Büyük Üstadı Armand Perigord, tarikatımın bana vermiş olduğu yetkiyle, yeni bir görev ihdas ediyor ve Şövalye Whitfeld'i bu göreve getiriyorum. Kardeşimizin bundan sonraki işi, sahibi olduğumuz bu değerli hazineyi korumak ve muhteviyatını uygun şekillerde kardeşleriyle ve tüm insanlık âlemiyle paylaşmaktır. Tanrı yardımcısı olsun.”

Büyük Üstat Ascalon Kalesi'nde gerçekleşen bu gizli törenin ardından bir de berat kaleme aldı. Tapınak Şövalyeleri'nin sadece Büyük Üstadı tarafından kullanılan Büyük Mühür'le mühürlenerek resmiyet kazanan beratta şunlar yazılıydı.

“Sonraki Büyük Üstadlar’a,

Tarikatımızın fedakâr Şövalyesi Matthew Whitfeld, en büyük hazinemiz olan gizli kütüphaneyi korumak üzere Bilginin Efendisi olarak görevlendirilmiştir.

Çok özel nedenlerle, bu görevin, Şövalye Matthew sonsuzluğa göçtükten sonra Whitfeld Ailesi'nin en büyük erkek evladı tarafından deruhte edilmesine karar verdim.

Beratı elinde bulunduran her Şövalye Whitfeld, o tarihte görevde bulunan Büyük Üstada görevinin nedenini sözlü olarak anlatacak, bu beratın tarih atılarak mühürlenmesini talep edecektir.

Bilginin Efendisi Şövalye Matthew Whitfeld, gelecekteki Bilginin Efendileri ve aileleri ile kendilerine bu yolda hizmet edecek tüm Şövalyelere Tanrı yardımcı olsun!

Armand Perigord,

Tapınak Şövalyeleri Büyük Üstadı,

Aralık 1241”

ÜÇ

Northumbria, Ekim 2009

Jacob yatağında doğruldu. Karşısında Büyük Üstat ve elinde bir mektup yoktu. Rüya görmüş olduğunu anladı.

Kahvaltısını süratle eden delikanlı sırt çantasını kapıp kendini sokağa attı. Adını yanı başındaki kaleden alan Warkworth kasabasında gerçekleştireceği turu kısa tuttu. Yönünü Coquet Nehri'nin kenarında bulunan kaleye çevirdi.

Genç adam İngiltere'nin her yerinde görülebilecek, daha önce onlarcasını ziyaret ettiği kalelerden birindeydi... Sıra dışı hiçbir şey görmedi, hissetmedi.

Kaleden ayrılırken annesinin söylediklerinin doğru çıkmakta olduğunu düşünen Jacob, iki güne dört kale sığdırması gerektiğini hatırlayınca "Belki bir sonrakinde," diye söylendi.

İkinci durak Alnwick'di... Harry Potter filmlerinde oynadığı Hogwarts rolü nedeniyle, kale öğrencilerin akınına uğramıştı. Delikanlı filmleri beğenerek izlemesine karşın kalenin bu özelliğini göz ardı etmeyi tercih etti.

Sözde Dük ve Düşes'i ziyarete gelmiş şövalye taklitlerinin patırtıları, kılıçlarıyla gösteri yapan savaşçı bozuntularının çığlıkları ve izleyici çocukların gereksiz haykırışları dikkatini dağıttığı gibi canını da sıktı. Çıkış kapısında karşılaştığı ateş yutan dev, mutsuzluğunu doruğa çıkarttı.

Alnwick'ten arkasına bile bakmadan kaçan Jacob'un üçüncü durağı Dunstanburgh Kalesiydi. Aynı güne sığdıramayacaksa da akşam olmadan kalenin kurulu olduğu sahilde bir yürüyüş yapabilirdi. Yola koyulurken "Sonra iyi bir akşam yemeği ve yatmadan evvel birkaç saat okuma," diye düşündü.

* * *

Genç adam Alnwick'teki pansiyonunda başını tam yastığa koyacakken telefonu çaldı. Annesi eğer müsaitse kendisiyle internet üzerinden görüntülü konuşmak istiyordu. Yataktan çıktı, lap topunu açtı ve Beşiktaş'taki evinin salonunda bulunan bilgisayara bağlandı. Annesi ve babası her zamanki gibi meraklı gözlerle kendisine bakıyorlardı.

Annesi "Anlat bakalım neler buldun?" diye sorunca, Jacob düşündüklerini açık açık söyledi.

"Galiba söylediklerin doğru çıkıyor anne. İlk iki kalede kayda değer bir şey görmedim. Yarın Dunstanburgh ve Bamburgh'u gezeceğim. Oralarda da bir şey bulamazsam sana hak vereceğim."

Jacob'un kendisine hak veriyor olması Mildred'in kızgınlığını gidermedi.

"Whitfeld Ailesi'nin geçmişini araştırmakla büyük bir hata yapıyorsun Jacob. Bunu sadece vakit kaybettiğin, derslerine daha az zaman ayırdığın için söylemiyorum. Senden önceki insanları aptal yerine koyduğun için de söylüyorum. Ben ve benden öncekiler bu konuyla ilgilenmediğimize göre ya bir şey bulamamışsındır ya da geçmişi karıştırmamamız gerektiğini düşünmüşüzdür. Bunu neden görmezden geldiğini anlayamıyorum."

Jacob'un merakını kamçılayan da işte annesinin bu tür konuşmalarıydı. Çocukluğundan itibaren kendisinden saklanmaya çalışılan geçmişi, zaman içinde en büyük merakı haline gelmişti.